

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 12. De gratia, seu dono pœnitentiæ, Deique erga peccatores
misericordia, Authores propositionum cap. 5. recensitarum philosophantur
ex sensu suo; non ex divina Scriptura, neque ex traditione: ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

sue severitatem, quam ad conservandam fidei suae integritatem. Namque ejusdem est sensus, quid nos oporteat continuo vigilare ad impediendam ingentiorum quorundam licentiam, quae non cessant per subtilitates falsas, Moralem enervare Christianam, ex eaque auferre quicquid laboriosum ac difficile reputat amor proprius, infelicemque efficere conscientiarum pacem, per fictam peccatorum cum Deo reconciliationem. Doctores illi carnis & sanguinis, qui non quaerunt (ut Apostolus ait) nisi doctrinas fabulosas, ad ablandendum hominibus, nihil magis perniciosum excogitare potuerunt, quam adstringere Confessarios ad dandam penitentibus illis absolutionem, qui adhuc plene inhaerent malis consuetudinibus suis, perseverantque in proximis peccati occasionibus; sic enim magis eos in suis confirmant criminibus, quam corrigant.

160 Episcopus quoque Luffensis, in epistola ad eundem, ejusdem pariter anni: *Vix* (inquit) errores sunt perniciosiores, quam qui penitentiam concernunt... nihil quippe sanctius Christi fidelibus, quam medicamentum, sanandis ipsorum aegritudinibus necessarium, vertere in toxicum, fontemque alterare & corrumpere, unde possunt sperare vitam, post lapsum in lethalem culpam... Quapropter... Illustriss. D. Episcopus Atrabatenis, Pastoralis officii sui debitum prorsus implevit... censuram suam adversus ignavas quasdam relaxationes, quae peccatoribus fovent, dum peccatoribus ablandiuntur, remediaque tollunt virtutem, dum tollunt amaritudinem.

161 Denique Eminentissimus D. Cardinalis Forbinus, in Epistola Pastoralis anno 1672. conscripta, dum adhuc esset Episcopus Dinienis, easdem opiniones dicit esse contra praescriptum Evangelium, & contrarias spiritui Ecclesiae.

162 Et Illustriss. D. Episcopus Cabilonensis, in Epist. Pastor. ejusdem anni, necnon Illustriss. D. Joan. Franciscus de Montgaillard, Episcopus S. Pontii Pomeriarum, in approbatione Amoris Penitentis eas vocat commenta ab Evangelis dogmatis, Christianisque moribus aliena.

CAPUT XII.

De gratia, seu dono penitentiae, Deique erga peccatores misericordia, Auctores propositionum cap. 5. recensitarum philosophantur ex sensu suo, non ex divina Scriptura, neque ex traditione: ex quibus discere ac definire nos oportet, qualem erga peccatores misericordiam Deus exercent.

163 **T**antam Dei erga peccatores, etiam grandes, etiam citò & facile in ejusmodi crimina relabentes, etiam consuetudinarios, misericordiam Novaurientes Caluista praedicant, ut ex misericordia Dei concludant, eorum omnium facilem esse conversionem, nec ad eam tempore, nec magnis precibus, nec penitentiae operibus praeparatoriis, secundum ordinariam divinae misericordiae oeconomiam, opus esse; eò quòd Deus ex misericordia sua (ut ipsi putant) ultro paratus sit gratiam ad id necessariam omnibus dare. Ita Franciscus Reymakers, Carolus ab Assumptione, &c. conitque ex propositionibus, quarum elenchum cap. 5. texuimus.

164 Verùm edisserant (quæso) nobis, ex qua id divina Scriptura habeant? Ex qua traditione? Cùm inde non habeant; imò ex utraque contrarium infra demonstraturi sumus: talem ergo Dei erga peccatores misericordiam de suo comminiscuntur; & per hujusmodi commenta peccatoribus ablandientes, eosque mortifera suavitare, velut Sicanarum carmine (ut Damianus loquitur) de-

mulcentes, peccata fovent, atque (ut Basilii verbis utar) enervant austeritatem & vigorem Scripturarum, vitiosos utiliter perstringentem; eunuchizantes (ut V. Petrus Cantor ait) quòd virile & robustum est in arca Domini.

Recolenda igitur doctrina Angelica 3. p. q. 1. 165 a. 3. *Ea quae ex sola voluntate Dei proveniunt, supra omne debitum creaturae, nobis innotescere non possunt, nisi quatenus in sacra Scriptura traduntur, per quam divina voluntas nobis innotescit.* Atqui illa, quam Deus exercet erga peccatores, misericordia, ex sola Dei voluntate provenit, supra omne debitum peccatoris (scriptum est enim Exodi 33. *misererev cui voluero, & elemens ero in quem mihi placuerit.* Et Rom. 9. *quis vult miseretur, & quem vult indurat.*) Nobis ergo innotescere non potest, nisi quatenus in sacra Scriptura traditur, vel ab Ecclesia per Patrum traditionem declaratur. Ecclesia namque & Patres legitimi sunt sacrae Scripturae Interpretes. Nec cuiquam licitum est, eam ad privatos sensus suos contra communem sanctorum Patrum sensum detorquere. Cùm privatos ejusmodi sensus (maximè peccatoribus ablandientes, quibus peccata non emendantur, sed foventur) Ecclesia & Patres semper improbarint. Nominatim Basilii in c. 1. Ita cujus vestrum *Caupones tui miscent vinum aqua, iis applicat, qui Scripturam ipsam in aquam convertunt, permiscentes quae suo ipsorum intellectu excogitarunt, in extrinsecam perniciem auditorum.* Dum enim studio adhibentur, ut, indulgendo eorum voluptatibus, demerantur eorum gratiam, per blandiloquia, & suaves sermones assentando, alunt eorum vitia in perditionem; per haec enervantes austeritatem & vigorem Scripturarum, vitiosos utiliter perstringentem. In eo imitatores Pseudo prophetarum, de quibus Hieronymus contra Jovinianum: *Pseudo prophetae semper dulcia profertur.*

Habemus quidem ex Scriptura, habemus ex traditione, tantam esse Dei erga peccatores misericordiam, ut gratiam & veniam nunquam denegat verè penitentibus, sed peccatores quoscunque, dummodò plene conversos, per Penitentiae Sacramentum toties quoties, & absque termino, in gratiam recipiat; nec divina, seu misericordiae, seu potentiae difficile esse, quamlibet grandes & inveteratos peccatores subito convertere. Sed nullibi Scriptura, nec traditio docet, quòd magnos peccatores, praesertim consuetudinarios ac recidivos, ordinariè supra, absque praemissis penitentiae operibus, plene convertere soleat.

Secundò habemus ex Scriptura, habemus ex traditione, verae ac plenae conversionis gratiam nulli denegari, petenti ut oportet. Sed neque Scriptura, neque traditio docet, eam magnis peccatoribus ordinariè tribui, non petentibus ut oportet; nec docet eos ut oportet petere, qui non nisi leviter & momentaneè petunt, nec ad eam obtinendam penitentiae operibus ad fores divinae misericordiae pulsant, posteaquam spiritui gratiae contumeliam saepius fecerunt, pretiosumque Christi sanguinem, & susceptum divinissimum Sacramentum, criminibus facile & citò repetitis, frequenter polluerunt.

Tertio habemus ex divina Scriptura, habemus ex traditione, tantam esse Dei erga peccatores misericordiam, ut eorum nonnullos de malis convertat in bonos, qui de bonis se converterant in malos. Sed non habemus, istum esse cursum ordinariam divinae misericordiae, ut voluntate absoluta & efficaci toties velit recidivos convertere de malis in bonos, quoties de bonis se convertunt in malos. Nec quòd id frequenter vel ordinariè faciat. Cùm Scriptura ex adverso maledictiones & vae comminetur iis, qui non nisi tribus

ios proferunt, & spinas peccatorum, postquam venientem super se Sacramentorum imbrem sæpe biberunt.

169 Quarta habemus ex Scriptura, habemus ex traditione, nonnullos ex electis subinde cadere & resurgere. Sed non habemus, istum esse ordinarium divinæ misericordiæ erga peccatores processum, ut assiduos in gravia relapsus in ipsis permittat, ad finem ipsos assidue resuscitandi per Pœnitentiæ Sacramentum. Imò tales recidivos, secundum communes divinæ providentiæ leges, censendos esse de numero reproborum, ex Scriptura & Patribus cap. 75. ostendimus.

CAPUT XIII.

Specialiter quoad hoc redarguntur Steyartius, & Author Pentalogi Diaphorici.

170 UT Dei misericordiam magnificare videretur Doctor Steyartius, suamque de facilitate conversionis, sine pœnitentiæ operibus, doctrinam, aliaque sua laxioris viæ opinamenta facilius tueretur, angustiam salutis viam (de qua Luc. 13. v. 24. & ex qua Hesselius in consuet. novit. fid. contra Lutherum probat, ordinariæ peccatores non nisi per opera pœnitentiæ justificari) in Thesi Lovanii defensa 26. Julii 1695. sic interpretatus est, ut diceret, quod angusta porta, est porta Religionis Christianæ, etiam quatenus à vulgo fidelium (ne ad nescio quos rigores restrictio hæc observatur. Sic ille; sed non sic Scriptura, nec Patres. Si enim ita esset, sequeretur, omnes illos per angustam portam intrare, ad eoque salvari, qui vivunt ut vulgus fidelium, eoque modo Religionem Christianam observant, sicut vulgus fidelium observat. Quod si verum esset, qui vult salvus esse, Christi crucem non deberet tollere & portare, nec effici sicut parvulus, nec sibi vim inferre, &c. (ista namque pauci faciunt de vulgo) salvari quippe possent superbi, avari, peccatores laborem pœnitentiæ refugientes, quorum (sicut stultorum) infinitus est numerus in vulgo fidelium. Peccatoribus proinde omnibus (nisi sint plusquam vulgares) tamen pœnitentiæ Evangelicam non facientibus, securitatem Steyartius pollicetur. Sed non sic Christus, non sic SS. Patres. Siquidem Christus loco citato, & Matth. 7. v. 14. dicit paucos ex iis qui querent intrare (id est ex fidelibus) intraturos in regnum cælorum. Idem unanimi voce contestantur SS. Patres, à nobis to. 1. laudati. Nec mirum, quia pauci ex ipsis sunt veri Christi discipuli; pauci (inquam) Christum sequuntur per viam crucis, pauci efficiuntur sicut parvuli, pauci sibi ipsi vim inferunt. Violentum enim, cum sit contra naturam, in paucis contingit; non igitur contingit in vulgo fidelium. Plusquam vulgares sunt, qui Christum verè sequuntur per viam crucis, Christianæque humilitatis.

171 Nec magis de divinis Scripturis, aut Patribus, sed de admventione sua, deque figmento suo Author Pentalogi Diaphorici, in Appendice illius fol. 7. sequentem hypotheseim statuit: Si quoties recidivus se immutat de bono in malum, toties divina misericordia vult recidivum immutare de malo in bonum, quis accusabis adversus recidivum? Deus qui immutat voluntatem, quis est qui condemnet? Has vocamus divinæ misericordiæ divinitas. Sic vocat ipse. Sic alii cap. 5. relati. Sed non sic Scriptura, non sic Prophetæ, non sic Apostoli, non sic Evangelistæ, non sic Pontifices, non sic Patres. Imò non sic ratio christiana. Si enim divina misericordia toties vellet recidivos immutare de malis in bonos, quoties de bonis ipsi se immutarent in malos, nullus recidivus in peccatis suis morere-

tur, sed in bono semper statu, in quem post ultimum relapsus, per divinam misericordiam immutaretur. Nullus ergo recidivus periret. Quod asserere, nec Scriptura, nec traditio permittit.

172 Nec magis de divinis Scripturis, nec de Patribus, sed de suo idem Pentalogi Author ibidem cap. 6. n. 51. quasi divino circa electionem hominum consilio interfuisse, comminiscitur tres electorum, seu prædestinatorum classes: Eliguntur (inquit) quidam, qui per Baptismum remissionem consecuti, à gratia baptismali nunquam cadunt... Eliguntur alii, qui à gratia baptismali cadere permittuntur; sed vel post totam vitam pessimè actam in fine resurgunt; vel recuperatam semel gratiam, beneficio Sacramenti Pœnitentiæ, nunquam amittunt. Eliguntur & alii, quos continuo permittit Deus cadere, ut per Sacramentum Pœnitentiæ continuo resurgant. In his supra omnem (inquit) hominum misericordiam superexaltatur Dei misericordia. Quia tamen in sacris Litteris rarissimum habemus exemplum Latronis, qui post totam vitam pessimè actam, verè in fine poenituit, & misericordiam invenit: nullum tamen invenimus exemplum eorum, qui post assiduum Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ profanationem, toties per Pœnitentiæ Sacramentum resurrexerunt, quoties illud profanarunt. Nec juxta communes divinæ providentiæ leges, minus rara est per Pœnitentiæ Sacramentum vera resurrectio, rara (si unquam vera) electio illorum, qui in pessima scelera post suscepta frequenter Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramenta, assidue relabuntur; quam illorum qui totam pessimè vitam agunt. Sed sicut isti, secundum communes divinæ providentiæ leges ut plurimum de numero sunt reproborum, eorumque pœnitentiæ vera, raro est vera, juxta communissima Sanctorum pronuntiata, qualis vita, finis ita: pœnitentiæ vera, raro vera, &c. Sic & de illis dicendum, & quidem majori cum fundamento, ob majorem ingratitude, majoremque contumeliam spiritui gratiæ, sanguini Christi, susceptique Sacramentis illatam.

173 Ubi ergo ipse in sacris Litteris, ubi in Patribus tertiam illam electorum classem invenit? Ubi ordinariam illam erga peccatores assidue recidivantes misericordiam? Illius certè prædicatio non Prophetica est, non Evangelica, non Apostolica, non antiqua; sed nova, deque nupera speculatione ipsius conficta. Neque enim Prophetæ, neque Christus, neque Apostoli, neque veteres Patres, aut Theologi eam prædicarunt. An ipse (cum Paulo) raptus ad tertium cælum, ibi audivit arcana verba, de tertia illa electorum classe, ordinariæque œconomia divinæ erga dictos peccatores misericordiæ? Illam tota hæc Antiquitas ignoravit. Novitia proinde est prædicatio illius. Nec tamen novos Apostolos misit Deus, qui eam prædicarent; nec ullam ipsius indicium, ullum exemplum Spiritus sanctus in sacris Eloquiis, vel in Patribus exaravit.

174 Justos quidem aliquos divina Scriptura commemorat, quos Dei misericordia semel iterumque labi permisit, ac deinde resuscitavit. Sed duas id ob rationes fecit, quæ in recidivis post Confessionem & Communionem assidue peccata repentiibus non procedunt; sed ratio prorsus contraria. Quippe justos illos, ut David & Petrus, semel iterumque labi permisit, tum ut ipsi, tum ut alii, ipsorum exemplo, humiliores cautioreque efficerentur. Si autem divina misericordia (secundum ordinariam providentiam) eos assidue resuscitaret, qui post Confessionem & Communionem assidue in crimina relabuntur, nec ipsi cautiore humilioresque evaderent; imò minus cauti, minusque timorati; utpote spe illâ assidue resuscitæ,